

Warszawa, dnia 30 listopada 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 900/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: protokolant sądowy Paulina Smoderek

przy udziale prokuratora Michała Magiery

po rozpoznaniu dnia 30 listopada 2021 r.

sprawy M. D., syna A. i B., ur. (...) w C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 24 czerwca 2020 r. sygn. akt II K 1009/19

- 1. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że łagodzi wymierzoną oskarżonemu M. D. w punkcie I karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku;**
- 2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**
- 3. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;**
- 4. zasądza od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. P. O. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w drugiej instancji oraz podatek od towarów i usług.**
- 5.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 900/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 24 czerwca 2020 r. – sygnatura akt: II K 1009/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
oskarżyciel pośilkowy	
oskarżyciel prywatny	
☒ obrońca	
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
	X w całości			
X na korzyść		co do winy		
na niekorzyść	w części	co do kary		
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			

X	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
X	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
X	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
X uchylene	X zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY		

2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1	M. D.	Oskarżony w dniu 30 czerwca 2019 r. prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, tj. na ul. (...) w K..	zeznania T. W.	134-134v
2.1.1.2.		Oskarżony był wielokrotnie karany.	Karta karna	126-127
2.1.1.3.		Oskarżony osiąga niskie dochody.	Dane e- Puap	124
2.1.1.4.		Oskarżony nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.	Dane z ewidencji	129
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	zeznania T. W.	<p>Świadek na rozprawie odwoławczej pomimo częściowej niepamięci co do przebiegu i okoliczności interwencji z dnia 30 czerwca 2019 r. wobec oskarżonego zeznał, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny. Samochód znajdował się w ruchu. W tym zakresie zeznania świadka pozostają zgodne z zeznaniami świadka B. S. – drugiego funkcjonariusza Policji. Obydwoje zeznali, że oskarżony prowadził pojazd nadjeżdżając z przeciwnego kierunku ruchu w stosunku do ruchu radiowozu policjantów. Sąd odwoławczy nie miał więc powodów, by odmówić wiary zeznaniom T. W.. Pomimo częściowej niepamięci, świadek w zakresie najważniejszej okoliczności, tj. faktu prowadzenia</p>	

		<p>przez oskarżonego pojazdu mechanicznego, zeznawał w sposób pewny i niebudzący wątpliwości Świadek pozostawał wobec oskarżonego osobą obcą, nie miał interesu w prezentowaniu określonej wersji wydarzenia, zaś interwencja w dniu 30 czerwca 2019 r. miała charakter standardowy. Została podjęta w wyniku zawiadomienia o tym, że nietrzeźwy kierowca kieruje samochodem w okolicy plaży w K..</p>	
2.1.1.2. do 2.1.1.4.	Karta karna, e-P., Dane z ewidencji kierowców.	<p>Dowody o charakterze obiektywnym. Wystawione przez właściwe organy. Nie kwestionowane przez oskarżonego.</p>	
<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			

Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
3.1	<p>Sąd II instancji zdecydował się łącznie rozpoznać zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego w punktach II.1-3 ze względu na tożsamą podstawę prawną zarzutów oraz ich podobieństwo. Obrońca oskarżonego zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, polegającą na odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego złożonym na rozprawie,</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>X niezasadny</p>	

a w konsekwencji
błąd w ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku, polegający
na niesłusznym
przyjęciu, iż
oskarżony prowadził
pojazd mechaniczny
w ruchu lądowym
w stanie
nietrzeźwości,
podczas gdy
oskarżony nie
przyznał się do
zarzucanego czynu
wskazując, iż jedynie
siedział w
samochodzie nie
poruszając się nim,
a wyjaśnienia
oskarżonego są
konsekwentne
i spójne z
zeznaniem
świadków K. G. i N.
D.;

2. obrazę przepisów
postępowania,
mającą istotny
wpływ na treść
orzeczenia, tj. art.
7 k.p.k., poprzez
dowolną ocenę
zgromadzonego
materiału
dowodowego,
polegającą na
odmówieniu
wiarygodności
zeznaniom
świadków K. G. i N.
D.,

a w konsekwencji
błąd w ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za

podstawę
zaskarżonego
wyroku, polegający
na niesłusznym
przyjęciu, iż
oskarżony prowadził
pojazd mechaniczny
w ruchu lądowym
będąc w stanie
nietrzeźwości,
podczas gdy ww.
świadkowie zgodnie
zeznali, że oskarżony
nie prowadził
pojazdu, a jedynie
przebywał w nim
dla wypoczynku i
powyższe zeznania
pozostają
w zgodzie z
wyjaśnieniami
oskarżonego;

3. obrazę przepisów
postępowania,
mającą istotny
wpływ na treść
orzeczenia, tj. art.
7 k.p.k., poprzez
dowolną ocenę
zgromadzonego
materiału
dowodowego,
polegającą na
przyznaniu
wiarygodności
zeznaniom świadka
funkcjonariusza
Policji B. S., a w
konsekwencji błęd
w ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku, polegający
na niesłusznym
przyjęciu, iż
oskarżony prowadził
pojazd mechaniczny

	<p>w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego, jak również z zeznań K. G. i N. D. wynika, że oskarżony nie prowadził pojazdu, a jedynie przebywał w nim dla wypoczynku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wobec treści zeznań funkcjonariusza Policji T. W. zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego okazały się w całości niezasadne.</p> <p>Analiza treści zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego nie ujawniła uchybień sądu I instancji w zakresie oceny dowodów przy uwzględnieniu standardów przewidzianych w art.7 k.p.k. Zgodzić się należy wprawdzie z obrońcą oskarżonego, że sam fakt pochodzenia zeznań od funkcjonariusza Policji nie przesądza automatycznie o wiarygodności, gdyż</p>			

zawsze należy ocenić je przy uwzględnieniu całości zgromadzonego materiału dowodowego. W niniejszej sprawie zeznania policjantów tworzą logiczny ciąg zdarzeń i nawzajem się uzupełniają. Z tych powodów należy uznać je za wiarygodne.

Zasadnie sąd I instancji uznał za niewiarygodne pozostające w opozycji do zeznań policjantów zeznania złożone przez świadków K. G. oraz N. D.. Brak cechy wiarygodności wynikał przede wszystkim z faktu, iż żaden z tych świadków nie obserwował w pełnym zakresie czasowym zachowania oskarżonego po opuszczeniu przez niego plaży i udaniu się do samochodu. W tym więc zakresie skarżący nadaje zdecydowanie zbyt dużą wagę zeznaniom wymienionych powyżej świadków.

Na rozprawie przed sądem I instancji świadek K. G. wprost zeznała: „Chwilowo widziałam jak M.

siedział w samochodzie a potem poszłam się kąpać” czy „Ja się kąpałam nie byłam przy tym wszystkim” (k. 60v). Te stwierdzenia wespół z pozostałą częścią zeznań świadka pozwalają stwierdzić, że K. G. zeznawała wiarygodnie jedynie w zakresie opuszczenia przez oskarżonego plaży oraz w zakresie bezpośredniego kontaktu z policjantami w celu ustalenia sposobu zabezpieczenia samochodu. W zakresie, w którym zaprzeczyła aby oskarżony prowadził samochód zeznania są niewiarygodne. Za zbyt daleko idące należy uznać wnioskowanie obrońcy, że skoro świadek widziała „jak nadjechała Policja” i wtedy udała się do funkcjonariuszy celem wypełnienia oświadczenia o przejęciu samochodu, to znaczy, że musiała widzieć, czy oskarżony prowadził samochód. Zważyć bowiem należy, że ten fragment zeznań dotyczy nie czasu sprzed interwencji,

ale już po jej dokonaniu, kiedy funkcjonariusze Policji poszukiwali osoby, która byłaby gotowa przejąć samochód. Ustaleń sądu I instancji nie wzrusza również zeznanie świadka, która wskazała, że samochód nie był przestawiany. To stwierdzenie zasługiwałoby na wiarygodność tylko w sytuacji, gdyby świadek przez cały czas pobytu na plaży obserwowała samochód. Jednakże wobec faktu zażywania kąpieeli przez K. G., jej zeznania również w tym zakresie pozostają niewiarygodne.

Mając powyższe na uwadze, uznanie zeznań K. G. za niewiarygodne odbyło się przy zastosowaniu zasad oceny materiału dowodowego wskazanych w art. 7 k.p.k. czyli na podstawie logicznego rozumowania i w zgodzie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Również ocena zeznań świadka N. D. nie wzbudziła wątpliwości sądu

odwoławczego.

Podobnie, jak w przypadku zeznań K. G., świadek nie był bezpośrednim, naocznym świadkiem tego, że oskarżony przez cały czas od chwili opuszczenia plaży do interwencji Policji przebywał w samochodzie i nie poruszał się nim. Świadczą o tym przykładowo następujące fragmenty zeznań: „Nie chodziłem za nim krok w krok”, „Praktycznie cały czas widziałem samochód. Jak się odwróciłem to nie widziałem. Cały czas samochodu nie obserwowałem” (k. 81v). Już na podstawie tychże fragmentów zeznań można zasadnie przyjąć, że świadek nie obejmował pamięcią całości inkryminowanego zdarzenia, zaś jego stanowisko o niewinności oskarżonego pozostawać może jedynie przypuszczeniami świadka. Sąd odwoławczy nie dopatrył się zatem nieprawidłowości w ocenie tego dowodu, przeprowadzonej przez sąd I instancji.

W zasadzie jedynymi osobami, które mogą świadczyć bezpośrednio i dokładnie o przebiegu interwencji wobec oskarżonego, są funkcjonariusze Policji - B. S. oraz T. W.. Świadek T. W. przesłuchany na rozprawie odwoławczej potwierdził zasadniczo wersję zdarzenia przedstawioną przez funkcjonariuszkę B. S.. Z ich depozycji bezsprzecznie wynika, że oskarżony został zatrzymany podczas prowadzenia pojazdu mechanicznego. Tym samym wersja zdarzeń, wyłaniająca się z wyjaśnień oskarżonego nie znalazła jakiegokolwiek potwierdzenia w zgromadzonym przez sądy obydwóch instancji materiale dowodowym. To z kolei przesądza o poprawności wniosku sądu I instancji w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego.

Mając na uwadze wszystkie powyższe

rozważania, należy w pełni podzielić stanowisko sądu I instancji o winie oskarżonego. Sąd I instancji w sposób prawidłowy oraz całościowy ocenił zebrane przez siebie dowody. Na ich podstawie ustalił stan faktyczny, do którego wzruszenia sąd odwoławczy nie znalazł jakichkolwiek podstaw. Tym samym niezasadne okazały się zarzuty obrońcy oskarżonego zarówno w zakresie naruszenia prawa procesowego, jak również błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia.

Wniosek

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do

zasadny
częściowo zasadny
X niezasadny

ponownego rozpoznania.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec stwierdzenia niezasadności zarzutów, sąd odwoławczy nie miał podstaw, by dokonywać jakiegokolwiek zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. Sąd odwoławczy przesłuchał w charakterze świadka drugiego z policjantów, dokonujących interwencji. Zeznania T. W. potwierdziły zeznania złożone przez świadka B. S.. Zeznania te ocenione łącznie z wynikami badania alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu potwierdzają ustalenia sądu I instancji o winie oskarżonego bowiem prowadził on pojazd mechaniczny w	

ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości będąc uprzednio skazanym za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. i w okresie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W takim stanie rzeczy sąd odwoławczy nie znalazł również podstaw do uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

3.2

Obrona oskarżonego w punkcie II.4 apelacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażąco niewspółmierność orzeczonej kary jednego roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, przy wymiarze której sąd I instancji pominął istotne okoliczności

zasadny

częściowo
zasadny

niezasadny

zdarzenia,
w
tym
okoliczność
poruszania
się
oskarżonego
na
bardzo
krótkim
odcinku
drogi
po
drodze
szutrowej,
incydentalnie
uczęszczanej
przez
innych
użytkowników
ruchu
drogowego
oraz
z
niewielką
prędkością,
nie
przewożąc
nikogo
przy
tym,
co
skutkować
powinno
orzeczeniem
odpowiednio
łagodniejszego
wymiaru
kary.

Zwięźle
o
powodach
uznania
zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny

albo
niezasadny

Zarzut
jest
zasadny.

Wnikliwa
analiza
art.

115

§ 2

k.k.

współ

z

poczynionymi

ustaleniami

faktycznymi,

pozwala

na

przyjęcie

niższego

stopnia

społecznej

szkodliwości

czynu

niż

ustalił

to

sąd

I

instancji.

Sąd

odwoławczy

miał

na

uwadze

takie

okoliczności

jak:

poruszanie

się

oskarżonego

z

niewielką

prędkością

(świadek

T.

W.

wskazał
20-30
km/
h –
(k.134v),
nieodległa
trasa
przebyta
przez
oskarżonego,
brak
innych
samochodów
uczestniczących
w
ruchu
drogowym,
nieobecność
innych
osób
w
pojeździe,
zdarzenie
w
porze
dziennej.
To z
kolei
pozwala
na
przyjęcie,
że
stan
zagrożenia
bezpieczeństwa
w
komunikacji,
stworzony
przez
oskarżonego,
był
niższy
niż
ustalił
to
sąd
I
instancji-
nawet
przy

uwzględnieniu
wysokiego
stężenia
alkoholu,
zamiaru
czy
motywacji
oskarżonego.
Tak
więc
w
tym
zakresie
sąd
odwoławczy
podzielił
stanowisko
obrońcy
oskarżonego
wyrażone
w
apelacji.
Skutkowało
to
zmianą
zaskarżonego
wyroku
w
zakresie
kary.

Wniosek

Obrońca oskarżonego
wniósł o zmianę
zaskarżonego wyroku
poprzez uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanego czynu,
ewentualnie uchylenie
zaskarżonego

zasadny
częściowo
zasadny
X
niezasadny

wyroku
i
przekazanie
sprawy
Sądowi
Rejonowemu
do
ponownego
rozpoznania.
Na
rozprawie
odwoławczej
wniósł
dodatkowo
o
złagodzenie
kary.
(k-
135)

Związłe
o
powodach
uznania
wniosku
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny.

Pomimo
zasadności
postawionego
zarzutu
wnioski
zawarte
w
apelacji
nie
zostały
ostatecznie
uwzględnione.
Potrzeba
zmiany
jedynie
w
zakresie

kary
nie
mogła
bowiem
skutkować
wydaniem
wyroku
uniewinniającego
ani
też
uchyleniem
wyroku
sądu
I
instancji.
Sąd
natomiast
przychylił
się
do
wniosku
obrońcy
złożonego
na
rozprawie
apelacyjnej
o
złagodzenie
wymiaru
kary,
co
zostanie
obszerniej
uzasadnione
w
dalszej
części
uzasadnienia.

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
Wina – punkt I zaskarżonego wyroku	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Ustalenia sądu I instancji w zakresie uznania oskarżonego M. D. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. są prawidłowe. Zostały oparte na następujących dowodach: zeznaniach funkcjonariuszki Policji B. S., protokole badań stanu trzeźwości oraz treści wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi	

Mazowieckiej II
Wydziału Karnego
z dnia 24 kwietnia
2017 r., sygn. II
K 96/17. Stan
faktyczny ustalony
przez sąd
I instancji został
potwierdzony
również zeznaniami
złożonymi na
rozprawie
odwoławczej przez
funkcjonariusza
Policji – T. W..

W oparciu o
powyżej wymieniony
materiał dowodowy
sąd odwoławczy nie
miał wątpliwości, że
oskarżony w dniu 30
czerwca 2019 r. w K.
na ul. (...) prowadził
pojazd mechaniczny
w ruchu lądowym,
znajdując się w
stanie nietrzeźwości.
W chwili
popęlnienia czynu
oskarżony był
wcześniej skazany
za prowadzenie
pojazdu
mechanicznego w
stanie nietrzeźwości
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Ostrowi
Mazowieckiej z dnia
24 kwietnia 2017
r., sygn. II K
96/17. Wyrok ten
uprawomocnił się w
dniu
3 maja 2017 r.
(k. 25) i w
chwili popęlnienia
przestępstwa nie
uległ zatarciu.

Jednocześnie oskarżony, dopuszczając się czynu w dniu 30 czerwca 2019 r., objęty był zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonym w ww. wyroku na okres 4 lat od uprawomocnienia się wyroku. Sąd odwoławczy podzielił ponadto ustalenie sądu I instancji, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, tj. miał pełną świadomość swojej przeszłości kryminalnej, orzeczonych wobec niego zakazów, jak również zdawał sobie sprawę, że uczestnicząc w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości popełnia przestępstwo i swoim zachowaniem stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji, w tym dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu. Wobec powyższego, zasadnie sąd I instancji przyjął, że oskarżony M. D. zrealizował wszystkie znamiona strony podmiotowej oraz przedmiotowej

przestępstwa z art.
178a § 4 k.k.

5.1.2

Przedmiot
utrzymania
w mocy

Środki
karne –
punkt
II i III
zaskarżonego
wyroku

Zwięźle
o
powodach
utrzymania
w mocy

Sąd I
instancji
ustalając,
że
oskarżony
popelnil
przestępstwo
z art.
178a §
4 k.k.
miał
obowiązek
orzec
zakaz
prowadzenia
wszelkich
pojazdów
mechanicznych
dożywotnio.
Obligatoryjny
charakter
przedmiotowego
środka
karnego
wynika
wprost
z treści

art. 42
§ 3 k.k.
Wprowadzie
przedmiotowy
przepis
przewiduje
możliwość
zaniechania
orzeczenia
tego
środka
karnego,
jednakże
tylko,
gdy
zachodzi
„wyjątkowy
wypadek,
uzasadniony
szczególnymi
okolicznościami”.
Kwestia
ta nie
była w
ogóle
objęta
apelacją
obrońcy
oskarżonego,
jak
również
sąd
odwoławczy
w
niniejszej
sprawie
nie
dostrzegł
okoliczności,
które
uzasadniałyby
skorzystanie
z wyżej
wymienionego
wyjątku.
Przesądziło
to
o
ostatecznym
utrzymaniu

w mocy
punktu
II
zaskarżonego
wyroku.

Sąd I
instancji
ustalając
że
oskarżony
popelniał
przestępstwo
z art.
178a §
4 k.k.
miał
obowiązek
orzec
wobec
oskarżonego
obowiązek
uiszczenia
świadczenia
pieniężnego
w
wysokości
od
10.000,00
zł do
60.000,00
zł.
Obligatoryjny
charakter
przedmiotowego
środka
karnego
wynika
wprost
z treści
art. 43a
§ 2 k.k.
Sąd I
instancji
ustalił
kwotę
świadczenia
pieniężnego
w
najniższej

<p>możliwej wysokości. Tym samym sąd II instancji to rozstrzygnięcie utrzymał w mocy.</p>		
<p>5.2. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Kara – punkt I zaskarżonego wyroku</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Uznając zarzut rażącej niewspółmierności kary za zasadny, sąd odwoławczy złagodził wymierzoną oskarżonemu karę do jednego roku pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy miał na uwadze ustalenia poczynione przez sąd I instancji w zakresie kryteriów wymiaru kary, jak również własne ustalenia</p>		

w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Mając na uwadze ustawowe zagrożenie karą w ramach przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., tj. od 3 miesięcy do 5 lat kary pozbawienia wolności, wymierzona przez sąd odwoławczy kara jest adekwatna do wagi czynu popełnionego przez oskarżonego. Sąd II instancji wziął bowiem pod uwagę wysoki stopień winy oskarżonego, uzasadniony powyżej stopień społecznej szkodliwości czynu oraz uprzednią karalność oskarżonego w zakresie nieobjętym znamionami art. 178a § 4 k.k. Ilość popełnionych przez oskarżonego w przeszłości przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji uzasadnia bowiem potrzebę zdecydowanej reakcji karnej, unaoczniającej oskarżonemu powagę ponownie popełnionego czynu. Nie bez znaczenia pozostaje ponadto społeczny wydzźwięk

wymierzonej kary. Mając na uwadze stosunkowo wysoką liczbę przestępstw związanych z prowadzeniem pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości, orzekana przez sądy kara za tego typu przestępstwa winna stanowić dla społeczeństwa przestrogę przed stwarzaniem jakiegokolwiek niebezpieczeństwa dla uczestników ruchu. Jednocześnie sąd miał na uwadze okoliczności łagodzące, opisane szczegółowo w poprzedniej części uzasadnienia- czyli niewielki odcinek drogi jaką pokonał oskarżony, niewielką prędkości, brak innych pojazdów w ruchu drogowym na drodze, którą poruszał się oskarżony.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte wyroku	w	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	<p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, tj. w zakresie wydatków oraz opłaty. Sąd zważył przede wszystkim, że oskarżony jest osobą bezrobotną, uzyskującą stosunkowo nieduże dochody z prac dorywczych. Nadto zauważyć należy, że oskarżony jest ojcem dwojga dzieci oraz osobą zobowiązaną alimentacyjnie. W tym stanie rzeczy w uznaniu sądu odwoławczego uiszczenie należnych kosztów sądowych byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną,</p>	

	majątkową oraz wysokość dochodów.	
4	<p>W toku postępowania odwoławczego oskarżony był reprezentowany przez obrońcę wyznaczonego z urzędu – adw. P. O.. Obrońca oskarżonego wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów udzielonej pomocy prawnej wskazując, że nie zostały one pokryte w jakiegokolwiek części. Wobec brzmienia § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata urzędu, sąd ustalił należną obrońcy opłatę za obronę przed sądem okręgowym jako drugą instancją w wysokości 420,00 zł. Z uwagi na treść § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia, kwotę tę podwyższono o kwotę podatku od towarów i usług przy przyjęciu stawki</p>	

	podatkowej w wysokości 23%.	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie II Wydziału Karnego z dnia 24 czerwca 2020 r. – sygnatura akt: II K 1009/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
	X w całości		
X na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	w części	co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
X	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
X	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
X	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	

	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
X uchylene	X zmiana	